

[Adolph Sørensen.]

Se, for en bilist, der kommer ude fra landet, og som ikke er bekendt med den annonce, den pågældende venlige overbetjent fortalte mig havde stået i de københavnske dagblade den 2. januar 1961 om, at parkering er forbudt i visse områder i den indre by, kan ikke vide, at det er forbudt at parkere langs kantstenen på Nørre Voldgade i mere end en time. Begrebsforvirringen øges derved, at mange andre steder, hvor man i virkeligheden skulle tro det i højere grad drejede sig om den indre by, er det tilladt at parkere. Jeg nævner Vester Voldgade, hvor man kan parkere ubegrænset, så længe man overhovedet vil. Jeg spurgte en dag en ligeledes venlig overbetjent på Kongens Nytorv, om jeg måtte parkere ved kantstenen uden for Magasin du Nord. Det måtte jeg så meget, jeg ville, til trods for at der er parkeringsautomater lige bagved. Det er altså ganske umuligt for en ikke absolut indviet at vide noget som helst om, hvor man parkerer ulovligt. Den omstændighed, at, som overbetjenten sagde, tusinder var idømt bøder, gør ikke sagen bedre.

Det er efterhånden blevet svært at være bilist. Bilismen må, for at sige det populært, spytte ganske overordentligt i statskassen; men jeg synes, det må være nødvendigt at advare imod noget, der ligefrem tenderer henimod en art forfølgelse af bilisterne. Det er så meget mere mærkeligt i en tid, hvor bilen er blevet hvermands eje, i høj grad demokratiseret, at bilisten knap nok ved, om han tør blinke med øjnene, samtidig med at andre færdselister — jeg tænker her ikke mindst på knallertkørerne — får lov til, jeg havde nær sagt at terrorisere færdslen i den grad, som det i virkeligheden tolereres, både støjmæssigt og på anden måde. Det ligger ganske enkelt sådan, at en uheldig bilist, som ikke er særlig lokalkendt, på én dag eller i løbet af meget få dage kan komme af med en lille formue for ulovlig parkering, uvidende om, at den er ulovlig, som følge af de progressive bøderegler. Det var måske, hvis der endelig skal idømmes bøde, rimeligere med en fast, lille bøde, men jeg mener, at skiltning og afmærkning konsekvent gennemført bør være en forudsætning på dette område for at kunne straffe. Det kan ikke forlanges,

at bilister ude fra det øvrige land skal være bedre orienteret end eller så godt orienteret som medlemmer af Københavns borgerrepræsentation; da jeg spurgte en sådan, om det var forbudt at parkere på Nørre Voldgade, sagde han: det ved jeg sandelig ikke noget om.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I anledning af det ærede medlems spørgsmål skal jeg først henvise til færdselslovens § 38, der indeholder de almindelige bestemmelser om, hvor køretøjer ikke må standses eller parkeres. Det er naturligvis ingen forudsætning for strafansvar i disse tilfælde, at der er foretaget afmærkning eller skiltning det pågældende sted, f. eks. ved gul kantstensafmærkning.

Det, det ærede medlem særlig har i tanker med sit spørgsmål, er forbud mod parkering ud over en time i Københavns indre bydel. Spørgsmålet om berettigelsen og betimeligheden af parkeringsindskrænkning i den indre by i København er tidligere behandlet i tinget, nemlig i de spørgsmål af det ærede medlem hr. Anker Lau, som ministeren for offentlige arbejder og jeg selv besvarede den 27. januar 1960. Jeg kan for så vidt henvise til disse besvarelser.

Forbuddet mod parkering ud over en time er, således som færdselslovens § 57, stk. 3, foreskriver det for sådanne tilfælde, udstedt af politidirektøren i København med samtykke af Københavns magistrat. Jeg indskyder her, at det altså ikke er borgerrepræsentationen, og den pågældende borgerrepræsentant kunne altså ikke belastes så stærkt, medmindre han samtidig er medlem af magistraten, og det kan han vist ikke engang være. Det er senest sket ved en politibekendtgørelse af januar 1961, der har været kundgjort i samtlige københavnske dagblade. Fremgangsmåden er i overensstemmelse med reglen i færdselslovens § 57, stk. 10, der vel foreskriver, at bestemmelser af denne art så vidt muligt skal tilkendegives ved afmærkning, men dog bestemmer, at anden fyldestgørende form for bekendtgørelse kan finde anvendelse i særlige tilfælde. Jeg må mene, at den anvendte form for bekendtgørelse af restriktioner er fyldestgørende i det foreliggende tilfælde, og at der derfor er tilstrækkeligt grundlag for at straffe motor-